

Fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva,
a Piarista Rend, a hozzátartozók és Veszprém városa nevében tudatjuk, hogy

Borián Tibor

piarista atya

2016. július 18-án, életének 83.,
szerzetességének 63., áldozópapságának 59. évében elhunyt.

Földi maradványait **2016. augusztus 5-én, pénteken 14 óra 30 perckor** helyezzük
örök nyugalomra a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben. Lelki üdvösségéért az engesztelő
szentmisét a temetés után **18 órakor** mutatjuk be a piarista kápolnában (Bp. V., Piarista u. 1.).

Rendtársunk Hajmáskéren született 1933. november 22-én. 11 éves korában került a veszprémi piarista gimnáziumba. Döntő élmény volt számára a piarista iskola szellemisége, igényessége, valamint az, hogy abban az időben számos fiatal, az ifjúságot magával ragadó, vonzó személyiségű szerzetestanár működött Veszprémben. Érettségi után jelentkezett a piarista rendbe. A teológiai és bölcsész-tanulmányok elvégzése után 1957-ben tett örökfogadalmat, 1958-ban szentelték pappá és 1959-ben kapta meg magyar-történelem szakos tanári diplomáját. Nyolc évet tanított ezután a kecskeméti piarista gimnáziumban, kollégiumi prefektus és két osztálynak osztályfőnöke is volt. 1967-ben Budapestre helyezték a rendi növendékek nevelőjének. 11 éven keresztül nagy odaadással látta el ezt a feladatát, közben a gimnáziumban is tanított, és 1972-től a diákénekkar vezetését is vállalta. 1976-tól a gimnázium öregdiákjaiból és az iskolához kapcsolódó felnőttekből álló Kalazancius Kórus (későbbi Sík Sándor Kamarakórus) vezetője is lett. 1976-tól 1979-ig tartományfőnöki asszisztens, 1979-től 1985-ig budapesti házfőnök, majd 1985-től 1998-ig a budapesti gimnázium igazgatója volt. Harmincegy évi budapesti szolgálat után – 65 évesen – diákkorának színhelyén, Veszprémben az egykori piarista gimnázium utódjaként szervezett Padányi Bíró Márton Katolikus Gyakorlóiskola igazgatását vállalta el. A 900 fős iskolacentrum irányítása számos újdonságot hozott számára, amelyet nagy lélekkel és alázatos szolgálókészséggel fogadott. 2006-ban, 73 éves korában vált meg az aktív pedagógiai munkától, és a budapesti rendházba került. A piarista diákszövetség veszprémi tagozatának vezetésében és a KÉSZ helyi szervezetében továbbra is szerepet vállalt. 2012-ben Veszprém életében, a közösség javára kifejtett kiemelkedő munkája elismeréseként Pro Urbe díjat kapott. Budapesten is sokféle lelkipásztori tevékenységet végzett, lelki gyakorlatokat tartott, lelkeségi könyveket lektorált, egyházzenei kiadványokon dolgozott, összekötő volt a diákszövetség és a rendtartomány vezetése között. 2015-től egészségi állapotában egyre több probléma jelentkezett, ezért fokozatosan fel kellett adnia a biatorbágyi, kőbányai és a Boldogasszony Iskolanővéreknél végzett papi szolgálatait. Az utolsó hónapban kórházi kezelésre kényszerült. A kórházból július 5-én tért haza, ápolását rendházunkban folytattuk. Szellemi frissessége, kedélye, jóságos és barátságos természete itt sem hagyta el, míg végül július 18-án reggel a szobájában csendesen elszenderült.

*„Akik igazságra tanítottak
sokakat, tündökölnek
örökkön-örökké
miként a csillagok.”*

(Dán 12, 3)

